Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)

den 11 januari 2017 *

”Begäran om förhandsavgörande — Straffrättsligt samarbete — Rambeslut 2008/909/RIF — Artikel 7 — Krav på dubbel straffbarhet — Artikel 9 — Erkännande och verkställighet nekas av det skälet att dubbel straffbarhet inte föreligger — En medborgare i den verkställande staten som har dömts i den utfärdande staten för att inte ha följt ett myndighetsbeslut”

I mål C-289/15,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Krajský súd v Prešove (Regiondomstolen i Prešov, Slovakien) genom beslut av den 3 juni 2015, som inkom till domstolen den 15 juni 2015, i brottmålet mot

Jozef Grundza

ytterligare deltagare i rättegången:

Krajská prokuratúra Prešov,

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J. L. da Cruz Vilaça samt domarna M. Berger (referent), A. Borg Barthet, E. Levits och F. Biltgen,

generaladvokat: M. Bobek,

justitiesekreterare: handläggaren M. Aleksejev,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 25 maj 2016,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Tjeckiens regering, genom M. Smolek och J. Vláčil, båda i egenskap av ombud,

— Österrikes regering, genom C. Pesendorfer, i egenskap av ombud,

— Slovakiens regering, genom B. Ricziová, i egenskap av ombud,

— Sveriges regering, genom A. Falk, L. Swedenborg, C. Meyer-Seitz, U. Persson, E. Karlsson och N. Otte Widgren, samtliga i egenskap av ombud,

* * Rättegångsspråk: slovakiska.

— Europeiska kommissionen, genom W. Bogensberger, J. Javorský och S. Gruenheid, samtliga i egenskap av ombud,

och efter att den 28 juli 2016 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 7.3 och 9.1 d i rådets rambeslut 2008/909/RIF av den 27 november 2008 om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på brottmålsdomar avseende fängelse eller andra frihetsberövande åtgärder i syfte att verkställa dessa inom Europeiska unionen (EUT L 327, 2008, s. 27), i dess lydelse enligt rådets rambeslut 2009/299/RIF av den 26 februari 2009 (EUT L 81, 2009, s. 24) (nedan kallat rambeslut 2008/909).

2 Begäran har framställts i ett förfarande om erkännande av en brottmålsdom och om verkställighet i Slovakien av ett fängelsestraff som Jozef Grundza dömts till av en tjeckisk domstol.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

3 I skäl 5 i rambeslut 2008/909 anges följande:

”Processuella rättigheter i brottmål är avgörande för att säkerställa ömsesidigt förtroende bland medlemsstaterna i det rättsliga samarbetet. Förbindelserna mellan medlemsstaterna, vilka präglas av ett särskilt ömsesidigt förtroende för de övriga medlemsstaternas rättssystem, gör att den verkställande staten kan erkänna beslut som fattas av den utfärdande statens myndigheter. Man bör därför överväga att vidareutveckla det samarbete som föreskrivs i Europarådets instrument om verkställighet av domar i brottmål, särskilt när unionsmedborgare har blivit föremål för en brottmålsdom och dömts till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i en annan medlemsstat. …”

4 Artikel 3 i rambeslutet har rubriken ”Syfte och tillämpningsområde”. I den artikeln föreskrivs följande:

”1. Syftet med detta rambeslut är att fastställa regler enligt vilka medlemsstaterna, för att underlätta en social återanpassning av den dömda personen, ska erkänna en dom och verkställa påföljden.

…

3. Detta rambeslut ska endast tillämpas på erkännande av domar och verkställighet av påföljder i den mening som avses i detta rambeslut. …

…”

5 Artikel 7 i rambeslut 2008/909 har rubriken ”Dubbel straffbarhet”. Den artikeln har följande lydelse:

”1. Följande brott ska medföra erkännande av domen och verkställighet av påföljden enligt villkoren i detta rambeslut och utan kontroll av om det föreligger dubbel straffbarhet för gärningen, förutsatt att brotten, som de definieras i den utfärdande statens lagstiftning, är straffbara i den utfärdande staten och kan leda till fängelse eller en annan frihetsberövande åtgärd under en längsta tid av minst tre år:

— Deltagande i en kriminell organisation.

— Terrorism.

— Människohandel.

— Sexuellt utnyttjande av barn samt barnpornografi.

— Olaglig handel med narkotika och psykotropa ämnen.

— Olaglig handel med vapen, ammunition och sprängämnen.

— Korruption.

— Bedrägeri …

— Tvätt av vinning av brott.

— Penningförfalskning, inklusive förfalskning …

— IT-brottslighet.

— Miljöbrott …

— Hjälp till olovlig inresa och olovlig vistelse.

— Mord, grov misshandel.

— Olaglig handel med mänskliga organ och vävnader.

— Människorov, olaga frihetsberövande och tagande av gisslan.

— Rasism och främlingsfientlighet.

— Organiserad stöld eller väpnat rån.

— Olaglig handel med kulturföremål …

— Svindleri.

— Beskyddarverksamhet och utpressning.

— Förfalskning och piratkopiering.

— Förfalskning av administrativa dokument och handel med sådana förfalskningar.

— Förfalskning av betalningsmedel.

— Olaglig handel med hormonpreparat och andra tillväxtsubstanser.

— Olaglig handel med nukleära och radioaktiva ämnen.

— Handel med stulna fordon.

— Våldtäkt.

— Mordbrand.

— Brott som omfattas av Internationella brottmålsdomstolens behörighet.

— Kapning av flygplan eller fartyg.

— Sabotage.

…

3. När det gäller andra brott än de som omfattas av punkt 1 får den verkställande staten låta erkännande av domen och verkställighet av påföljden förenas med villkoret att de gärningar som föranlett domen ska utgöra ett brott enligt den verkställande statens lagstiftning, oberoende av brottsrekvisit eller brottets rättsliga rubricering.

4. Varje medlemsstat får när detta rambeslut antas eller senare genom en förklaring till rådets generalsekretariat ange att den inte kommer att tillämpa punkt 1. En sådan förklaring får när som helst återkallas. Förklaringar eller återkallanden av dessa ska offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*."

6 Artikel 8 i rambeslut 2008/909 har rubriken "Erkännande av domen och verkställighet av påföljden". I punkt 1 i den artikeln föreskrivs följande:

"Den behöriga myndigheten i den verkställande staten ska erkänna en dom som har översänts … och omedelbart vidta alla nödvändiga åtgärder för verkställighet av påföljden, såvida inte denna myndighet beslutar att åberopa något av skälen för att vägra erkännande eller verkställighet enligt artikel 9."

7 Artikel 9 i rambeslut 2008/909 har rubriken "Skäl för att inte erkänna en dom och verkställa en påföljd". I punkt 1 d i den artikeln anges följande:

"Den behöriga myndigheten i den verkställande staten får vägra att erkänna domen och verkställa påföljden, om

…

d) i fall som avses i artikel 7.3 och, såvida den verkställande staten har lämnat en förklaring enligt artikel 7.4, i fall som avses i artikel 7.1, domen avser gärningar som inte skulle utgöra ett brott enligt den verkställande statens lagstiftning. När det gäller skatter och andra avgifter, tullar och valutatransaktioner får dock verkställighet av domen inte vägras av det skälet att den verkställande statens lagstiftning inte föreskriver samma typ av skatter eller avgifter eller att den inte innehåller samma slags bestämmelser om skatter och andra avgifter, tullar och valutatransaktioner som den utfärdande statens lagstiftning."

Slovakisk rätt

8 Rambeslut 2008/909 har införlivats med den slovakiska rättsordningen genom zákon č. 549/2011 o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej Únii (lag nr 549/2011 om erkännande och verkställighet av avgöranden som medför frihetsberövande påföljder inom Europeiska unionen), i dess lydelse enligt lag nr 344/2012 (nedan kallad lag nr 549/2011).

9 Artiklarna 7 och 9 i rambeslut 2008/909 införlivas med slovakisk rätt genom 4 och 16 §§ lag nr 549/2011.

10 Det framgår av 4 § punkt 1 lag nr 549/2011, som motsvarar artikel 7.3 i rambeslut 2008/909, att ”ett avgörande får erkännas och verkställas i Republiken Slovakien om den gärning som föranlett avgörandet utgör ett brott enligt den slovakiska rättsordningen …”

11 Det framgår av 4 § punkt 2 lag nr 549/2011, som innebär införlivande av artikel 7.1 i rambeslut 2008/909, att en domstol som ska pröva en ansökan om erkännande och verkställighet av ett avgörande avseende ett brott för vilket ett fängelsestraff på minst tre år kan ådömas i den utfärdande staten och vilket brott den rättsliga myndigheten i denna stat, i ett intyg om att nämnda avgörande meddelats, rättsligt har rubricerat med hänvisning till en eller flera av de brottskategorier som anges i 4 § punkt 3 i nämnda lag, inte ska kontrollera om dubbel straffbarhet föreligger.

12 Det har i beslutet om hänskjutande preciserats att de brottskategorier som anges i 4 § punkt 3 lag nr 549/2011 motsvarar de brott som nämns i artikel 7.1 i rambeslut 2008/909.

13 Det föreskrivs i 16 § punkt 1 b i lag nr 549/2011, som motsvarar artikel 9.1 d i rambeslut 2008/909, att ”[d]omstolen … inte [ska] erkänna och verkställa avgörandet, om den gärning som föranlett avgörandet inte utgör ett brott enligt [Republiken Slovakiens] rättsordning och om det inte rör sig om ett förfarande enligt 4 § punkterna 2 och 3 i denna lag”. ”När det gäller skatter och andra avgifter, tullar och valutatransaktioner får dock verkställighet av domen inte vägras enbart av det skälet att Republiken Slovakiens rättsordning inte föreskriver samma typ av skatter eller avgifter eller att den inte innehåller samma slags bestämmelser om skatter och andra avgifter, tullar och valutatransaktioner som den utfärdande statens lagstiftning”.

14 Det framgår av 348 § punkt 1 d zákon 300/2005 Z.z., Trestný zákon (den slovakiska strafflagen) att ”[d]en som hindrar eller avsevärt försvårar verkställigheten av ett beslut som meddelats av rättsliga eller andra myndigheter, genom att … utöva en verksamhet som enligt ett sådant beslut är förbjuden … ska dömas till fängelse i högst två år”.

Tjeckisk rätt

15 Det framgår av 337 § punkt 1 a zákon nr 40/2009 Sb., Trestní zákoník (den tjeckiska strafflagen) att ”[d]en som hindrar eller avsevärt försvårar verkställigheten av ett beslut som meddelats av rättsliga eller andra myndigheter, genom att … utöva en verksamhet som vederbörande enligt ifrågavarande beslut har förbjudits eller för vilken vederbörande med stöd av en annan rättslig bestämmelse har fråntagits eller förlorat tillståndet, ska dömas till fängelse i högst två år”.

Det nationella målet och tolkningsfrågan

16 Den 3 oktober 2014 dömde Okresní soud v Chebu (Distriktsdomstolen i Cheb, Republiken Tjeckien) Jozef Grundza, en slovakisk medborgare, till gemensamt fängelsestraff på 15 månader för stöld genom inbrott och för hindrande av verkställigheten av ett myndighetsbeslut, nämligen det tillfälliga körförbud som han hade meddelats genom Magistrát mesta Přerovs (Přerov kommun, Republiken Tjeckien) beslut av den 12 februari 2014.

17 Domen av den 3 oktober 2014 och det intyg som avses i bilaga I till rambeslut 2008/909 översändes till Krajský súd v Prešove (Regiondomstolen i Prešov, Slovakien) för erkännande av domen och verkställighet av nämnda påföljd i Slovakien.

18 Nämnda domstol har i sitt beslut om hänskjutande angett att de brott som är aktuella i det nationella målet av den rättsliga myndigheten i den utfärdande staten, nämligen Republiken Tjeckien, inte har ansetts utgöra sådana brott som anges i artikel 7.1 i rambeslut 2008/909. Detta innebär att verkställigheten av det gemensamma fängelsestraffet på 15 månader är beroende av att det fastställs att de gärningar som avses i domen av den 3 oktober 2014 även utgör brott enligt den slovakiska rättsordningen.

19 Nämnda domstol är osäker på huruvida kravet på dubbel straffbarhet är uppfyllt beträffande gärningen ”hindrande av verkställigheten av ett myndighetsbeslut”.

20 Den hänskjutande domstolen har påpekat att 348 § punkt 1 d i den slovakiska strafflagen, i vilken det brott som består i hindrande av verkställigheten av ett officiellt beslut behandlas, endast avser beslut som meddelats av ”slovakiska” rättsliga eller andra myndigheter och som ska verkställas i ”Slovakien”.

21 Enligt den hänskjutande domstolen framgår det således av en konkret bedömning av den gärning för vilken Jozef Grundza dömts i Republiken Tjeckien att det inte rör sig om ett ”brott” i den mening som avses i 348 § punkt 1 d i den slovakiska strafflagen. Gärningen motsvarar nämligen inte de objektiva brottsrekvisiten enligt denna bestämmelse, vilka består i hindrande av verkställigheten av ett officiellt beslut. Jozef Grundza har nämligen dömts för hindrande av verkställigheten av ett beslut som meddelats av en myndighet i Republiken Tjeckien och som endast har rättsverkningar i denna medlemsstat.

22 Den hänskjutande domstolen önskar även få klarhet i huruvida det – mot bakgrund av det mål som eftersträvas med rambeslut 2008/909, nämligen att underlätta en social återanpassning av den dömda personen, bland annat genom utveckling av samarbetet mellan medlemsstaterna vid verkställandet av brottmålsdomar i ett sådant fall som i det nationella målet, i vilket ett intresse som skyddas i den utfärdande statens rättsordning har åsidosatts – inte finns anledning att göra en abstrakt bedömning av huruvida dubbel straffbarhet föreligger, det vill säga som om ett intresse som skyddas i den verkställande statens rättsordning hade åsidosatts.

23 Mot denna bakgrund har Krajský súd v Prešove (Regiondomstolen i Prešov, Slovakien) beslutat att vilandeförklara målet och ställa följande fråga till domstolen:

”Ska artiklarna 7.3 och 9.1 d i [rambeslut 2008/909] tolkas på så sätt att kravet på dubbel straffbarhet endast är uppfyllt när den gärning som har föranlett det avgörande som ska erkännas, enligt en konkret bedömning även utgör ett brott enligt den verkställande statens lagstiftning (oberoende av brottsrekvisit eller brottets rättsliga rubricering), eller räcker det för att detta krav ska anses vara uppfyllt att gärningen generellt sett enligt en abstrakt bedömning även utgör ett brott enligt den verkställande statens lagstiftning?”

Prövning av tolkningsfrågan

24 Den hänskjutande domstolen har ställt sin fråga för att få klarhet i huruvida artiklarna 7.3 och 9.1 d i rambeslut 2008/909 ska tolkas på så sätt att kravet på dubbel straffbarhet är uppfyllt i en situation, som den i det nationella målet, i vilken det har ansökts om erkännande av en dom och verkställighet av en påföljd för en gärning som i den utfärdande staten har rubricerats som ”brott som består i hindrande av verkställigheten av ett officiellt beslut och som har begåtts i den utfärdande staten”, och för vilken gärning det finns en liknande brottsrubricering i den verkställande staten, men det enligt en nationell regel i sistnämnda stat krävs, för att ett sådant brott ska föreligga, att det officiella beslutet har meddelats av en av detta lands egna myndigheter.

25 EU-domstolen erinrar inledningsvis om att det, för att ge ett användbart svar på frågan, inte är relevant att låta prövningen utgå från begreppen en abstrakt eller konkret bedömning av kravet på dubbel straffbarhet.

26 Dessa begrepp nämns inte i rambeslut 2008/909, som är ett instrument för minimiharmonisering, eller, i synnerhet, i dess artikel 7 som rör kravet på dubbel straffbarhet.

27 Vidare har, såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 26 i sitt förslag till avgörande, medlemsstaterna olika uppfattning när det gäller den exakta innebörden av nämnda begrepp i det sammanhang som avser dubbel straffbarhet.

28 För att besvara frågan, såsom den har omformulerats, ska det erinras om att enligt artikel 7.3 i rambeslut 2008/909 har den verkställande staten möjlighet att, såvitt avser andra brott än de 32 brott som anges i förteckningen i punkt 1 i samma artikel, låta erkännande av domen och verkställighet av påföljden förenas med villkoret att de gärningar som föranlett domen även ska utgöra ett brott enligt den verkställande statens lagstiftning, oberoende av brottsrekvisit eller brottets rättsliga rubricering. Enligt denna bestämmelse får medlemsstaten med andra ord låta erkännande av domen och verkställighet av påföljden förenas med villkoret att det föreligger dubbel straffbarhet.

29 Artikel 9 i rambeslut 2008/909 rör skäl för att inte erkänna en dom och verkställa en påföljd. Enligt punkt 1 d i denna artikel får den behöriga myndigheten i den verkställande staten besluta att inte erkänna den dom som meddelats i den utfärdande staten och att inte verkställa den påföljd som ådömts i denna stat, om kravet på dubbel straffbarhet inte är uppfyllt.

30 Av beslutet om hänskjutande framgår att de gärningar för vilka Jozef Grundza dömts, däribland den som avser hindrande av verkställigheten av ett myndighetsbeslut, av den behöriga myndigheten i den utfärdande staten, nämligen Republiken Tjeckien, inte har ansetts utgöra brott som omfattas av artikel 7.1 i rambeslut 2008/909.

31 I överensstämmelse med artikel 7.3 i rambeslut 2008/909 är ett erkännande av domen av den 3 oktober 2014 och en verkställighet av det gemensamma fängelsestraffet på 15 månader förenat med villkoret att den behöriga slovakiska myndigheten fastställer att de gärningar som föranlett domen även utgör ett brott enligt den slovakiska rättsordningen, oberoende av brottsrekvisit eller brottets rättsliga rubricering i den utfärdande medlemsstaten.

32 Det ska härefter erinras om att enligt domstolens fasta praxis ska vid tolkningen av en unionsbestämmelse inte bara lydelsen beaktas, utan också sammanhanget och de mål som eftersträvas med de föreskrifter som bestämmelsen ingår i (dom av den 16 juli 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, punkt 35, och dom av den 8 november 2016, Ognyanov, C-554/14, EU:C:2016:835, punkt 31).

33 Vad först avser lydelsen av artikel 7.3 i rambeslut 2008/909 ska det, i likhet med vad som gjorts av generaladvokaten i punkt 47 i sitt förslag till avgörande, erinras om att denna bestämmelse begränsar omfattningen av bedömningen av dubbel straffbarhet genom kravet att den behöriga myndigheten i den verkställande staten ska pröva huruvida de aktuella gärningarna ”[även utgör] ett brott” enligt statens egen lagstiftning, ”oberoende av brottsrekvisit eller brottets rättsliga rubricering”.

34 Såsom framgår av själva lydelsen av nämnda artikel 7.3 består den nödvändiga och tillräckliga förutsättningen, vid bedömningen av den dubbla straffbarheten, i att de gärningar som föranlett den påföljd som ådömts i den utfärdande staten även ska utgöra ett brott i den verkställande staten. Av detta följer att det inte krävs att brotten är identiska i de två berörda medlemsstaterna.

35 Denna tolkning bekräftas av uttrycket ”oberoende av brottsrekvisit eller brottets rättsliga rubricering” av brottet såsom det föreskrivs i den verkställande staten. Såsom generaladvokaten har understrukit i punkterna 48 och 49 i sitt förslag till avgörande framgår det klart av nämnda uttryck att det inte krävs någon exakt överensstämmelse mellan brottsrekvisiten, såsom de anges i den utfärdande respektive i den verkställande statens lagstiftning, eller i det sätt på vilket brottet benämns eller klassificeras enligt respektive nationella lagstiftning.

36 Bestämmelsen innebär följaktligen att den behöriga myndigheten i den verkställande staten kan inta ett flexibelt synsätt vid bedömningen av kravet på dubbel straffbarhet, i förhållande till såväl brottsrekvisit som brottets rättsliga rubricering.

37 Det avgörande kriteriet vid bedömningen av huruvida dubbel straffbarhet föreligger består, enligt själva lydelsen av artikel 7.3 i rambeslut 2008/909, i överensstämmelsen mellan dels de omständigheter som utgör brottet, såsom de anges i det avgörande som har meddelats i den utfärdande staten, dels definitionen av brottet i den verkställande statens lagstiftning.

38 Av det ovan anförda följer att det vid bedömningen av huruvida dubbel straffbarhet föreligger ankommer på den behöriga myndigheten i den verkställande staten att pröva huruvida de omständigheter som utgör brottet, såsom de anges i det avgörande som har meddelats av den behöriga myndigheten i den utfärdande staten, i sig även skulle vara straffbara i den verkställande staten om de hade ägt rum i denna stat.

39 Vidare talar även det sammanhang i vilket artiklarna 7.3 och 9.1 d i rambeslut 2008/909 ingår för att kriteriet om dubbel straffbarhet ska bedömas på detta sätt.

40 Enligt artikel 26 i rambeslut 2008/909 ersätter detta rambeslut, såvitt avser förbindelserna mellan medlemsstaterna, flera folkrättsliga instrument för att, såsom anges i skäl 5 i rambeslutet, förstärka samarbetet i fråga om verkställighet av domar i brottmål.

41 Till skillnad från dessa folkrättsliga instrument vilar rambeslut 2008/909 framför allt på principen om ömsesidigt erkännande, som enligt skäl 1 i rambeslutet jämförd med artikel 82.1 FEUF utgör ”hörnstenen” i det straffrättsliga samarbetet inom Europeiska unionen, ett samarbete som enligt nämnda skäl 5 bygger på ett särskilt ömsesidigt förtroende bland medlemsstaterna för de övriga medlemsstaternas rättssystem (se, för ett liknande resonemang, dom av den 8 november 2016, Ognyanov, C-554/14, EU:C:2016:835, punkterna 46 och 47).

42 Principen om ömsesidigt erkännande innebär, enligt artikel 8.1 i rambeslut 2008/909, att den behöriga myndigheten i den verkställande staten i princip ska erkänna en dom som har översänts och omedelbart vidta alla nödvändiga åtgärder för verkställighet av påföljden.

43 Såsom generaladvokaten har konstaterat i punkt 36 i sitt förslag till avgörande har principen om ömsesidigt erkännande bland annat lett till att det, i artikel 7.1 i rambeslut 2008/909, har upprättats en förteckning över brott för vilka ingen kontroll av huruvida dubbel straffbarhet föreligger får ske.

44 Även i fråga om brott som inte anges i denna förteckning är det, enligt artikel 7.3 i rambeslut 2008/909, möjligt för den verkställande staten att låta erkännande av domen och verkställighet av påföljden förenas med villkoret att dubbel straffbarhet föreligger.

45 Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 68 i sitt förslag till avgörande innebär denna möjlighet att medlemsstaterna får besluta att inte erkänna en dom och att inte verkställa en påföljd för handlanden som de inte anser vara moraliskt förkastliga och som därför inte utgör ett brott.

46 Av detta följer att kravet på dubbel straffbarhet är ett undantag från huvudregeln om ömsesidigt erkännande av en dom och verkställighet av påföljden. Utrymmet för att neka erkännande av domen och verkställighet av påföljden av det skälet att det inte föreligger dubbel straffbarhet, enligt artikel 9.1 d i rambeslut 2008/909, ska följaktligen tolkas restriktivt så att antalet fall där erkännande och verkställighet nekas begränsas.

47 Syftet med den bedömning som den behöriga myndigheten i den verkställande staten gör av huruvida dubbel straffbarhet föreligger, enligt artikel 7.3 i detta rambeslut, är därmed att pröva huruvida de omständigheter som utgör brottet, såsom de anges i det avgörande som har meddelats av den behöriga myndigheten i den utfärdande staten, i sig även skulle vara straffbara i den verkställande staten om de hade ägt rum i denna stat.

48 Den hänskjutande domstolen har påpekat att det brott som är aktuellt i det nationella målet utgör ett åsidosättande av ett officiellt beslut som meddelats av en tjeckisk myndighet, och att brottet följaktligen innebär ett åsidosättande av ett intresse som skyddas av Republiken Tjeckien varför kravet på dubbel straffbarhet i vart fall inte kan anses vara uppfyllt.

49 Vid bedömningen av huruvida dubbel straffbarhet föreligger ska den behöriga myndigheten i den verkställande staten emellertid inte pröva huruvida det intresse som skyddas av den utfärdande staten har åsidosatts, utan huruvida ett liknande intresse som skyddas enligt lagstiftningen i den verkställande staten skulle anses ha åsidosatts om det aktuella brottet hade begåtts i den medlemsstat som nämnda myndighet hör till.

50 Det ska härefter erinras om att enligt artikel 3.1 i rambeslut 2008/909 är syftet med rambeslutet att fastställa regler enligt vilka medlemsstaterna, för att underlätta en social återanpassning av den dömda personen, ska erkänna en dom och verkställa påföljden.

51 En restriktiv tolkning av artikel 9.1 d i rambeslutet bidrar till att uppnå målet att underlätta en social återanpassning av den dömda personen, bland annat i en sådan situation som i det nationella målet i vilken denna person är medborgare i den verkställande staten.

52 Det framgår i detta fall av de handlingar som har getts in till domstolen att Jozef Grundza har dömts av den behöriga rättsliga myndigheten i Tjeckien bland annat för att ha fört ett motorfordon i denna medlemsstat trots att han i ett beslut som meddelats av en tjeckisk myndighet hade förbjudits att göra detta.

53 För att bedöma huruvida kravet på dubbel straffbarhet är uppfyllt i det nationella målet ankommer det således på den hänskjutande domstolen, som ansvarar för erkännande och verkställighet av brottmålsdomen, att pröva huruvida dessa omständigheter, nämligen förande av ett motorfordon trots att det finns ett officiellt beslut som förbjuder ett sådant handlande, skulle ha varit straffbara enligt den nationella lagstiftningen i den medlemsstat som nämnda domstol hör till om de hade ägt rum i denna stat. Om så är fallet ska kravet på dubbel straffbarhet anses vara uppfyllt.

54 Mot denna bakgrund ska den fråga som har ställts besvaras enligt följande. Artiklarna 7.3 och 9.1 d i rambeslut 2008/909 ska tolkas på så sätt att kravet på dubbel straffbarhet ska anses vara uppfyllt i en sådan situation som den i det nationella målet, om de omständigheter som utgör brottet, såsom de anges i det avgörande som har meddelats av den behöriga myndigheten i den utfärdande staten, i sig även skulle vara straffbara i den verkställande staten om de hade ägt rum i denna stat.

Rättegångskostnader

55 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (femte avdelningen) följande:

Artiklarna 7.3 och 9.1 d i rådets rambeslut 2008/909/RIF av den 27 november 2008 om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på brottmålsdomar avseende fängelse eller andra frihetsberövande åtgärder i syfte att verkställa dessa inom Europeiska unionen, i dess lydelse enligt rådets rambeslut 2009/299/RIF av den 26 februari 2009, ska tolkas på så sätt att kravet på dubbel straffbarhet ska anses vara uppfyllt i en sådan situation som den i det nationella målet, om de omständigheter som utgör brottet, såsom de anges i det avgörande som har meddelats av den behöriga myndigheten i den utfärdande staten, i sig även skulle vara straffbara i den verkställande staten om de hade ägt rum i denna stat.

Underskrifter